

mener jeg, at Loven i dette Punkt bør forandres. Det er nemlig bekendt, at en Eier under sin Eiendom kan have ikke eet, men mange Matriculnummere, og naar han nu ønsker et af disse udparcelleret, og for Tiden ere Matriculnummerne, som Heelhed betragtet, Grundlaget for Udparcelleringen, saa skulde han medtage alle de Matriculnummere, han kunde have i Cie, naar Tiendevederlaget var ansat samlet for dem alle, men det troer jeg vilde være urigtigt. Naar der i § 2 senere tales om Hjemmelen, som habes for Anførslen i disse Forregnelser, og at Tiendevederlaget, naar en Eiendom er bleven deelt, skal anføres for hver enkelt Deel efter Hartkornet, maa jeg dog tillade mig at anføre et Tilfælde, som kan indtræffe i det praktiske Liv. Da endeel af de bestaaende Tiendeforeninger ere ældre end den nye Matricul, vil det ikke sjældent være Tilfældet, at der til samme Matriculnummer kan høre Forder, der oprindeligt ikke svarede det samme Tiendevederlag, pr. Td. gammelt Hartkorn — jeg maa her i Forbigaaende sige, hvad der vistnok er de fleste bekendt, at disse Tiendeforeninger ere baserede paa det gamle Hartkorn, af den ganske simple Grund, at man ikke havde noget nyt Hartkorn — men naar en saadan Gaard bliver udstykket, og en Parcel af den henlægges til en anden Gaard, der oprindeligt ikke svarede samme Tiendevederlag, saa vil deraf følge, at to Arter af Landeiendomme bringes ind under det samme Matriculnummer, og det vil ikke være muligt i Eftertiden at paavise Grændsen mellem saadanne sammenblandede Eiendomme. Jeg troer derfor, at der for Lydeligheds Skyld bør tilføjes Lovforslaget nogle Ord om, at Tiendevederlagets samlede Sum bør anføres for ethvert Matriculnummer, uanset deres tidligere eller oprindelige Tiendeansættelse. — I § 6 tales der om, at Fordelingen skal stee efter Hartkornet; dette er en middelbar Fordeling, og da, som bekendt, Hartkornet — jeg taler her om Udstykkningen — fordeles efter det boniterede Areal, og der saa atter skal fordeles efter Hartkornet, saa forekommer det mig fornuftigere ligefrem at sætte, at Fordelingen af Tiendevederlaget bør stee efter boniteret Areal. Ordet „Eiendom“ forekommer ogsaa i § 8, som jeg allerede har nævnt, med Hensyn til Ind-

registreringen eller Noteringen i Pantebøgerne, og efter hvad jeg har anført med Hensyn til Udstykkningen, troer jeg ogsaa, det vil være nødvendigt, at der i denne Paragraph, istedetfor Ordet „Eiendom“ sættes: „Matriculnummer;“ det er absolut nødvendigt, at Attesten kommer til at indeholde specielt for hvert Matriculnummer, hvad Tiendevederlaget er. Der er dernæst i Slutningen af § 8 talt om Attester; det er jo nødvendigt, at der følger Attest med for enhver af disse Forretninger, og at der gives Leilighed til at kunne erhverve saadanne, ligesom for Hartkorn og Gammelstat; men naar den Attest, der omtales i § 8, skal udfærdiges imod Gebyr, saa er denne Bestemmelse kun lidet analog med Bestemmelsen i Forordningen af 25de Juni 1810 og 24de Juni 1840, hvorefter disse Attester udfærdiges uden Betaling, og jeg troer rigtignok ogsaa, det er ønskeligt, at noget Eignende ogsaa her maatte finde Sted. Der er et andet Spørgsmaal, nemlig, hvem der skal udfærdige disse Attester; det forekommer mig, at det var meest naturligt, at de udfærdigedes i Forening med Hartkorns- og Gammelstatsattesterne paa Amtstuen. Det er jo i saa Fald naturligt, at Amtstuerne maatte tilstilles det nødvendige Materiale for at kunne udfærdige dem, men da jeg antager, at det vil være nødvendigt, at Amtstuerne med Hensyn til et andet større Lovudkast, der er forelagt Rigsdagen, faae Underretning om Tiendevederlagets Notering i Panteregistrene, saa skjønner jeg ikke rettere, end at Attesterne maae kunne udfærdiges af Amtstuerne i Forening med Hartkorns- og Gammelstatsattesterne. Der er dernæst i § 9 talt om, at Dvægtiendens og Smaarebselstiendens Notering skal stee paa ethvert afgiftspligtigt Jordbrugs Conto. Der er ikke noget bestemt Matriculnummer nævnt i Loven af 19de Februar dette Aar, men det er jo aabenbart, at der i denne Henseende maae finde en Forandring Sted. Denne Forandring kan jo naturligtvis ikke komme ind i hiin Lov, men derimod kunde der være Tale om, at give en Bestemmelse i denne Lov om, at Notering kunde foregaae i den Form, som var ønskelig og praktisk brugelig. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at skjøndt jeg ikke er blind for de store Vidskabsligheder, dette Lovforslag fører